

แผงเหล็กกันถนน

ในโลกนี้มีสติ๊กเกอร์บางอย่างที่ไม่ควรไปลอกออก

อย่างเช่นสติ๊กเกอร์แผ่นฉนวนไฟแช็กพลาสติกราคาร้อยเยน ถึงเล็บนิวโป่งจะชอบไปโดนจนเกือบหลุดก็เถอะ แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่ควรทำ เกิดไฟแช็กระเบิดขึ้นมาจนทำให้บาดเจ็บ ถ้าไม่มีสติ๊กเกอร์ก็จะไปเรียกร้องอะไรไม่ได้ เพราะมันเป็นหลักฐานของประกันภัยคุ้มครองผู้เสียหาย

ขณะเดียวกันในโลกนี้ยังมีสติ๊กเกอร์ที่ควรลอกทิ้งไปไม่ว่าด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม

อย่างพวกสติ๊กเกอร์รูปลอกหรือแผ่นป้ายที่ติดอย่างผิดกฎหมาย ของแบบนี้ปล่อยทิ้งไว้ไม่ได้ ทางการถึงกับต้องให้มีคนทำหน้าที่คอยกำจัดโดยเฉพาะ

โคตะ เออิจิโร ชายอายุสี่สิบปีผู้มีครอบครัวแล้วก็เป็นหนึ่งในนั้น

ชื่อตำแหน่งอย่างเป็นทางการคือเจ้าหน้าที่แกะลอกสิ่งสกปรกฝายทำความสะอาดชินจูกุ แผนกจัดการรักษาทรัพยากร สำนักงานเขตชินจูกุ ส่วนคนกันเองเรียกง่ายๆ ว่า 'นักลอกสติ๊กเกอร์'

เวลาเก้าโมง หน้าทางออกสถานีอิตะบาชิของรถไฟใต้ดิน โคตะจอดรถตุ๊กเล็กเทียบทางเท้า

8 แพ้บคตพิศวงของนักประเมินอัจฉริยะ Q 1

การจราจรบนถนนค่อนข้างติดขัด บนทางเท้าเต็มไปด้วยมนุษย์เงินเดือน และสาวออฟฟิศที่กำลังรีบเร่งไปทำงาน

โคตะเปิดประตูลงจากรถ แสงแดดอ่อนของฤดูใบไม้ผลิสาดส่องมา

ฤดูกาลนี้เสียอย่างหนึ่งตรงที่อาการแพ้ละอองเกสรของเขาจะกำเริบ แต่เวลาทำงานยังไงเขาก็ต้องใส่หน้ากากอยู่ดี เขาไม่เคยคิดอยากสูดอากาศเสียใจกลางเมืองในยามเช้าอย่างนี้ให้เต็มปอดโดยไม่มีฟิลเตอร์มารองสักรีด

เขาเลื่อนเปิดประตูรถด้านข้าง หอบกระป๋องน้ำมันเบนซิน กล่องอุปกรณ์ ผ้าขนหนู และบันไดพับออกมา จากนั้นจึงเดินหายเข้าไปในซอยข้างถนน ในนั้นเป็นย่านร้านค้า มีประตูเหล็กปิดตายของร้านที่ต้องเลิกกิจการ เรียงรายสะตูดตา คงเพราะเศรษฐกิจไม่ดี

บนประตูเหล็กสนิมเขรอะหน้าร้านมีสติ๊กเกอร์ขนาดใหญ่กว่านามบัตร เล็กน้อยติดอยู่ ไม่ใช่แค่แผ่นสองแผ่น แต่มีหลายร้อย ไม่สิ หลายพันแผ่น มากกว่า ประตูเหล็กจึงเต็มไปด้วยสติ๊กเกอร์แบบเดียวกันเรียงแน่นเต็มบาน

"เอาอีกแล้ว" โคตะขยับปีกหมวกชุดทำงานไปด้านข้าง แหงนหน้ามอง หลังคาแล้วบ่นพลางถอนหายใจ "ติดเข้าไปขนาดนี้ สงสัยจะทำลายสถิติ"

บนสติ๊กเกอร์แต่ละแผ่นมีรูปวาดคล้ายหน้านักซูโมอยู่

ดูจากลายเส้น ลักษณะเป็นแบบญี่ปุ่นแท้คล้ายภาพอุคิโยเอะ เขียนด้วยหมึกดำสี่เหลี่ยมบนพื้นขาว ผมแสกข้างใส่น้ำมันเอ้ม ใบหน้าไร้ความรู้สึก ไม่ลืมตา มีเพียงเส้นขีดเดียวอยู่ใต้คิ้ว ปากมึนแน่น มีทั้งที่ไว้หนวดและไม่ไว้หนวด

สิ่งที่เหมือนกันคือคางสองชั้นที่สะสมไขมันไว้เต็มที่ ทว่าแต่ละรูปมีวิธีวาดต่างกัน

หน้าตาคนในรูปไม่ถือว่าเป็นมิตร กลับดูแปลกยังไงพิกล ที่แน่ๆ คือใครได้เห็นเป็นอันต้องจำติดตา มีชื่อเรียกกันทั่วไปว่า 'สติ๊กเกอร์นักซูโม'

ที่บอกว่าเป็นนักซูโมก็เพราะพวกนักข่าวใช้เรียกเพื่อให้เข้าใจง่าย แต่ความจริงไม่รู้ด้วยซ้ำว่าในรูปนักซูโมจริงหรือเปล่า จะว่าไปก็เป็นแค่รูปหน้าชายอ้วนวัยกลางคน

ไม่มีข้อความใดๆ เขียนอยู่ แต่รูปหน้านั้นมีหลากหลาย ตั้งแต่หน้าที่ดูสุขภาพดีไปจนถึงหน้าที่ดูแก่อย่างเห็นได้ชัด บางหน้ายังดูคล้ายเจ้าลัทธิตีแปลกๆ มากกว่านักรูโม!

สตี้กเกอร์ในยานร้านค้านี้ก็มีหลายแบบคละกันไปไม่ต่างกับที่อื่น

ว่ากันว่าพบสตี้กเกอร์พวกนี้ครั้งแรกแถวกินซ่าเมื่อหลายปีก่อน จากเขตจูกุฮายาไปเขตไทโต เขตโคโคโต จากนั้นก็ลามไปเขตสุมิดะ เขตบุงเคียว เขตจิโยดะ และเขตมินาโตะ ช่วงปีก่อนก็เจอที่เขตชิบูยะกับเขตชินจูกุอีก นับไม่ถ้วน เห็นได้ตามสิ่งของสาธารณะเช่นแผงเหล็กกั้นถนน เส้าไฟฟ้า โทรศัพทสาธารณะ พอดิตในซอยที่เลี้ยวเข้ามาจากถนนใหญ่จนแทบไม่มีที่ แล้วก็เริ่มขยายไปตามประตูเหล็กของร้านหรือผนังด้านนอก

โคตะกัมหน้ามองต่ำ

มันเป็นถนนเดินรถทางเดียว แคบจนรถบรรทุกขนาดสองตันไม่มีทางวิ่งผ่านได้ ข้างหนึ่งของถนนมีแผ่นเหล็กกั้นเพื่อให้มีที่สำหรับคนเดิน บนแผ่นเหล็กนี้ก็เต็มไปด้วยสตี้กเกอร์นักรูโมเช่นกัน

เจ้านายสั่งว่าถ้าไม่จำเป็นก็อย่าถึงกับต้องเปลี่ยนแผ่นเหล็ก แต่ขนาดนี้ไม่เปลี่ยนคงไม่ไหว

เขาวางบันไดพิงกับกระป๋องน้ำมันเบนซินลง หยิบประแจหกเหลี่ยมออกจากกล่องอุปกรณ์

แค่ถอดเอาแผ่นเหล็กไปแล้วลอกสตี้กเกอร์ออกจากเส้า งานประมาณนี้ใช้เวลาหนึ่งวันน่าจะเสร็จ

เขาเอาแผ่นเหล็กที่ถอดออกวางนอนบนพื้น จากนั้นจึงใช้โทรศัพทมือถือโทรหาสำนักงานเขตเพื่อสั่งของใหม่

ทางนั้นบอกว่าตอนบ่ายของน่าจะมาถึง แสดงว่าเขาต้องทำความเข้าใจอะตาศาให้สะอาดไว้รอ

โคตะทาน้ำมันเบนซินจนทั่วเส้า ไม่รู้ว่าใช้กาวอะไร สตี้กเกอร์นักรูโมถึงได้ลอกจากขนาดนี้ เหนียวหนึบยิ่งกว่าไบปลิวิโฆฆณาของบริษัทนายหน้า อสังหาริมทรัพย์เขี้ยวลากดินเสียอีก

10 แพมคติพิศวงของนักประเมินอักษรียะ Q 1

ที่สำคัญ ใครกันเป็นคนเอาสติ๊กเกอร์มาติด แล้วจะทำไปเพื่ออะไร
สติ๊กเกอร์พวกนี้คงถูกนำมาติดระหว่างช่วงกลางดึกถึงเช้ามืด ไม่ได้ยิน
ว่ากล้อวงจรปิดแถวกินซ่าหรือชิบู่จะจับภาพคนร้ายไว้ได้ เขาไม่เชื่อข่าวลือ
ที่พวกสื่อประโคมหรอกนะ แต่เป็นไปได้ใหม่ว่ามันอาจเป็นรหัสลับของพวก
กลุ่มอาชญากรหรือลัทธิแปลกๆ

ถ้าคนพวกนั้นจำเป็นต้องติดสติ๊กเกอร์นี้ทำไมพวกนี้ คนคอยตามลอก
สติ๊กเกอร์อย่างเขาคงเป็นที่ขวางหูขวางตาแน่ ในซอยนี้ยังไม่ค่อยมีคนเดิน
ผ่านด้วย ถ้าจู่ๆ มีใครจู่โจมเข้ามาจากด้านหลังจะทำยังไง หวังว่าเรื่องบ้าๆ
อย่างนั้นคงไม่...

โคตะกังวลขึ้นมาจึงเหลียวหลังไปมอง ทันใดนั้นเขาต้องตกใจจนหัวใจ
แทบหล่นไปที่ตาตุ่มเพราะเห็นใครบางคนยืนอยู่ตรงนั้นพอดี

ชายหนุ่มร่างผอมสูง สวมชุดสูท ไว้ผมยาวทันสมัยย้อมสีน้ำตาลอ่อน
ใบหน้าเรียวยาว จมูกโต้ง คางเล็กแหลมเหมือนผู้หญิง แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ดูเป็น
แมนเต็มตัว สายตาไร้อารมณ์ดูเหม่อลอยทว่าก็คล้ายมองมาทางนี้ ถ้าเปลี่ยน
สไตล์การแต่งตัวเป็นแบบฟังก์ก็หน้าตาจะเป็นนักร้องนำของวงร็อกได้สบาย

นอกจากหนุ่มวัยยี่สิบกลางๆ คนนี้จะสวมชุดสูทที่ไม่ค่อยเข้ากับตัวเอง
แล้ว เขายังพูดด้วยน้ำเสียงเอื่อยๆ ขึ้นมาว่า "เอ่อ คุณเป็นเจ้าของหน้าทีจาก
เซตหรือครับ"

"อะ...อืม..." โคตะตอบรับพร้อมกับเรียกสติตัวเองกลับมา "มีอะไร"

"เปล่าครับ" ชายหนุ่มอึ้ง "ผมแค่อยากคุยเรื่องสติ๊กเกอร์นี้ๆ
นิดหน่อย"

"คุย? นายเป็นใคร"

"ขอโทษทีครับ ผมลืมบอกไป" ชายหนุ่มหยิบนามบัตรออกมา "ผมชื่อ
โองาซาวาระ มาจากสำนักพิมพ์คาโตะคาวะครับ"

โคตะรับนามบัตรมาอย่างงงๆ ในนั้นเขียนว่า

'โองาซาวาระ ยูโตะ กองบรรณาธิการนิตยสาร 'คาโตะคาวะรายสัปดาห์'

สำนักพิมพ์คาโตะคาวะ 2-13-3 แขวงฟูจิมี เขตจियोตะ'

นักข่าวของนิตยสารหรือกรี เล่นเอาใจหายใจคว่ำหมด

โคตะทำหน้าที่เจียนแล้วถาม

"มีธุระอะไรละ"

"พอดีผมเห็นคุณกำลังลอกสติ๊กเกอร์นักซูโมอยู่นะครับ"

"ใช่สิ ก็มีงานของฉันนี่"

"เจ้าสติ๊กเกอร์ที่มีนั้นอะไรกันครับ พอจะรู้ไหมว่าใครเอามาติด"

"เรื่องนั้นใครจะไปรู้" เสียเวลาจริง โคตะหยิบผ้าขนหนูแล้วหันหน้ากลับเข้าหาเสา "ไม่ใช่แค่สติ๊กเกอร์นักซูโมหรอก แต่ถ้ามีอะไรมาติดอย่าง ผิดกฎหมายก็ต้องลอกออกให้หมด นี่แหละงานของฉัน"

ยูโตะหันไปมองประตูเหล็กโดยไม่สนใจฟัง

"แล้วสติ๊กเกอร์ตรงร้านนี้ไม่ลอกออกหรือครับ"

"หน้าร้านไม่ได้อยู่ในความดูแลของเขตสักหน่อย" โคตะลุกขึ้นยืนด้วยความรำคาญ "จะบอกให้ ฉันทำงานตามคำสั่งผู้อำนวยการเขตชินจูกุ นักข่าวอย่างพวกนายคงอยากเอาเรื่องสติ๊กเกอร์ประหลาดนี้ไปขายเป็นข่าว ละสิ ฉันถืออุปกรณ์เหมือนตะหลิวทำงานอาบเหงื่ออยู่ คูู้ใช้ใหม่ไม่ได้ขาย โอโคโนะมียากิ งานของฉันคือลอกสติ๊กเกอร์ ไม่ใช่งานสารนิเทศ แล้วฉันก็ไม่มีหน้าที่ตอบคำถามนักข่าวด้วย จบ ขอดัวไปทำงานต่อละ"

โคตะนั่งยองๆ เอาเกรียงมาลอกสติ๊กเกอร์ชุ่มน้ำมันเบนซินบนเสาต่อ ไม่ใช่รู้ว่าแค่ชุดก็จะลอกสติ๊กเกอร์ออก ต้องค่อยๆ เอาปลายเกรียงแซะ ทีละไม่กี่มิลลิเมตร ห้ามเหลือแม้แต่นิดเดียว ไม่ต่างอะไรกับงานแกะสลัก แต่ยูโตะไม่ยอมจากไป เขายังคงยืนนิ่งทำอะไรไม่ถูกอยู่ตรงนั้น ถึงจะหน้าตาดีและท่าทางฉลาด แต่ชายหนุ่มไม่ค่อยถนัดเรื่องอ่านความรู้สึกคนอื่น เขาพูดต่อหน้าตาเฉย

"ขอสติ๊กเกอร์ที่ลอกแล้วสักแผ่นได้ไหมครับ ผมจะเอาไปทำข่าว"

"ดูไม่ออกหรือไง สติ๊กเกอร์ติดกาเวเต็มแผ่นอย่างนี้เหนียวพอๆ กับ

12 แพ้มคตพิตวงของนักประเณินอัจฉริยะ Q 1

ชาลอนพาสที่ติดคาคหลังไว้สองวันนั้นแหละ ลอกงายๆ ซะที่ไหน มันกลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยไม่เหลือสภาพเดิมให้เห็นแล้ว"

"ทำไมพุดอย่างนั้นละครับ ถ้าผมเอากลับไปตรวจสอบดูอาจได้ข้อมูลอะไรมาเขียนข่าวก็ได้ อย่างเช่นเป็นรูปแบบไหนหรือทำด้วยกระดาษอะไร ช่วยหน่อยสิครับ"

"ฉันจะช่วยไต้ยังงิ นันมันเรื่องของนาย ถ้าอยากดูก็ไปดูที่ติดอยู่ลิที่ไหนก็มี มีเยอะแยะจะตาย"

"ผมก็อยากทำอยู่หอกครับ แต่นักประเณินทุกคนยื่นกรานว่าต้องเอาตัวอย่างไปให้ดู"

ดูทำอีกฝ่ายคงเป็นคนที่ตั้งใจอะไรแล้วไม่ยอมถอยงายๆ ไม่ลิ แคไม่รู้ว่าจะถอยยังงิมากกว่า

จะมามัวเสียเวลาคงไม่ตี โคตะจึงพุดบัตไป

"เอาแผ่นเหล็กที่ถอดแล้วนี้ไปลิ ได้ทีเดียวหลายสิบแผ่นเลย"

"เอ๊ะ" ยูโตะทำตาโต "จะตีหรือครับ นีมันของหลวง..."

"ก็จริงอยู่ แต่แผ่นเหล็กพวกนี้สร้างตามมาตรฐานเดิมก่อนกฎหมายเปลี่ยนในสมัยเฮเซ เอากลับไปก็รีไซเคิลไม่ได้ ต้องทิ้งอยู่ตี ให้นายเอาไปแค่แผ่นหนึ่งไม่มีอะไรเสียหายหอก"

"แต่...นี่มันถือเป็นการลักทรัพย์ไม่ใช่หรือครับ"

"ใครบอกว่าฉันจะให้เลยละ วันนี้วันศุกร์ กว่าบริษัทกำจัดขยะจะมาเอาแผ่นเหล็กก็วันจันทร์ ฉันแค่ให้นายยืมไปในระหว่างนั้น"

"อาจเสียมารยาท แต่เรื่องนี้คุณมีอำนาจตัดสินใจหรือครับ..."

"โวย นาราคาญจริง อยากให้ฉันเป็นคนไม่ตีนกรี นายเป็นคนขอเองแท้ๆ เข้าใจที่ฉันพุดไหม"

"ไม่ใช่ว่าผมไม่เข้าใจนะครับ...ผมแค่เกรงใจ กลัวจะทำให้คุณเดือดร้อน"

"ไม่ต้องห่วง แผ่นเหล็กแค่แผ่นสองแผ่น ให้นายยืมไปแค่นี้จะมีปัญหาอะไรหรือว่านายไม่อยากได้แล้ว"

"เปล่าครับ ไม่ใช่อย่างนั้น" ยูโตะยังคงลั้งเล แต่ในที่สุดเขาคงตัดสินใจ

ได้จูงยื่นมือไปหยิบแผ่นเหล็กบนพื้น "ขออิมหน่อยนะครับ"

"อิม ถ้าเอาไปประเมินอะไรเสร็จแล้วอย่าลืมมาที่แผนกจัดการรักษา
ทรัพยากรของเขตล่ะ บอกว่ามาหาคนชื่อโคตะ"

"ครับ ขอขอบคุณมาก"

ยูโตะพยายามจะยกแผ่นเหล็กขึ้น แต่แผ่นเหล็กยาวสองเมตรกว่าหนัก
เอาการ แคยกธรรมดาคงไม่ไหว เขาจึงกุดพื้นรวบรวมกำลังยกปลายข้างหนึ่ง
ขึ้น แล้วเดินลากแผ่นเหล็กไปตามพื้นถนนลาดยาง

ชายหนุ่มเดินจากไปพร้อมแผ่นเหล็กและเสียงครีตคราดดังลั่น ก่อนไป
เขาก็มหัศจรรย์แล้วเดินหายไปตามถนนใหญ่

โคตะถอดหมวกออกแล้วลูบผม ถอนหายใจเฮือกใหญ่

เจ้าบ้านตั้งใจจะลากแผ่นเหล็กไปจนถึงที่ทำงานเลยรี

ศิลปะบนกำแพง

สำนักงานใหญ่ของสำนักพิมพ์คาโตะควะเดินจากสถานีอิตะบาชิ
ห้านาทีถึง ไม่ได้ยู่ติดถนนใหญ่ แต่ยู่ในย่านที่อยู่อาศัยใกล้กับมหาวิทยาลัย
ทันตแพทยศาสตร์ญี่ปุ่น

เมื่อเดินผ่านถนนแคบๆ ตัดผ่านแมนชั่นเรียงรายขึ้นทางลาดชันไป
จนสุดจะเจอสำนักงานใหญ่ยู่ทางซ้าย ส่วนทางขวาเป็นสำนักงานใหญ่
อาคารสอง ผนังด้านในปูด้วยกระเบื้องสีน้ำตาลอ่อนคูมิลส์โตล์ ด้านนอกตกแต่ง
ด้วยหินอ่อนสีเทา

ครันเดินขึ้นทางลาดสำหรับเทียบรถขึ้นไปจะเจอทางเข้ายู่ตรงห้องโถง
ซึ่งผนังเป็นกระจกใส

แม้สายลมในเดือนเมษายนยังคงหลงเหลือความเย็นจากฤดูหนาวยู่
แต่มันไม่ได้ทำให้เหงื่อบนตัวยู่โตะแห้งเลย

ทางที่ปกติดินแค่ห้านาที ชายหนุ่มกลับใช้เวลาถึงสิบห้านาที แถมต้อง
ขึ้นทางลาดมาจนเหนื่อยแทบขาดใจ แต่พอก้าวเท้าเหยียบโถงทางเข้า ปรก.
ก็รีบวิ่งเข้ามาเตือนเขาทันทีว่าห้ามลากแผ่นเหล็ก เดี่ยวพื้นจะเป็นรอย เขา
จึงขอยืมรถเข็นมาใส่แผ่นเหล็กแล้วขึ้นลิฟต์ไปชั้นเจ็ดโดยที่คนในลิฟต์ทำหน้า

เอือมระอา

ในที่สุดก็มาถึงกองบรรณาธิการนิตยสารคาโตะคาวะรายสัปดาห์จนได้
ชายหนุ่มเปิดประตูเข้าไป

ชั้นทำงานกว้างขวางเป็นอันดับต้นๆ ของบริษัทดู่นววยเช่นนี้ทุกครั้งที่
เวลาใกล้ปิดต้นฉบับ เอกสารกองโตที่สุมบนโต๊ะยังคงทรงตัวอยู่ได้อย่าง
น่าประหลาดใจ โต๊ะแบบเดียวกันสิบตัวเรียงกันเป็นกลุ่ม ในชั้นหนึ่งมีทั้งหมด
ยี่สิบกลุ่มเห็นจะได้

พวกบรรณาธิการถ้าไม่เดินดูนวนววยไปมาระหว่างกลุ่มต่างๆ ก็กำลัง
ใช้มือข้างหนึ่งยกหูโทรศัพท์แล้วแผดเสียง ไมก็ฟุบหน้านอนหลับอยู่
ความจริงมีกฎว่าห้ามพักผ่อนที่โต๊ะทำงาน แต่การแหกกฎเป็นเรื่องธรรมดา
สำหรับกองบรรณาธิการนิตยสารรายสัปดาห์ไปเสียแล้ว

แผนที่ต้องทำงานหนักมักจะมีธรรมเนียมปฏิบัติใหม่ให้สมกับงาน
ที่ท่าเกิดขึ้นเสมอ ทว่าธรรมเนียมเหล่านั้นเกิดจากการที่คนหนุ่มมากละเลย
กฎเกณฑ์จนกลายเป็นความเคยชิน ไม่ได้หมายความว่าจู้จี้ จะลุกขึ้นมา
ทำอะไรแปลกๆ ได้ตามใจ

อยู่โต๊ะريبกแผ่นเหล็กขนาดสองเมตรกว่าแหวกผ่านผู้คนในกอง
บรรณาธิการมาจนถึงโต๊ะตัวเอง

สายตาของคนรอบข้างดูเย็นชา ชายหนุ่มรู้ว่าทุกคนเห็นเขาเป็น
ตัวสร้างปัญหา

เขาพยายามไม่ให้แผ่นเหล็กโดนหลอดไฟที่ห้อยอยู่จึ๊งค้อยๆ วางมันลง
ทันใดนั้นเอกสารกองโตบนโต๊ะแถวนั้นก็ล้มครืนพร้อมกบเสียงกรี๊ดร้องและ
เสียงกันต๋าดังตามมา

"ขอโทษครับ" ชายหนุ่มรีบก้มหัวขอโทษ "ขอโทษจริงๆ ครับ เดี่ยว
ผมเก็บให้เอง"

พอเขาโค้งตัว แผ่นเหล็กที่ถืออยู่ก็เอนตาม จังหวะที่รู้สึกตัวว่าแยแล้ว
เหมือนแผ่นเหล็กไปโดนอะไรเข้าก็ส่ายเกินไป เพราะกองเอกสารบนโต๊ะข้างๆ
ที่อุตส่าห์หอบพนักก็ล้มครืนลงมา

16 แป้นคตีพิศวงของนักประเเบินอัจฉริยะ Q 1

"ขอโทษครับ..."

ยูโตะพูดอย่างหมดอาลัยตายอยาก

นักข่าวรุ่นพี่ลุกขึ้นด่าเสียงดัง

"พอแล้ว ไม่ต้องมาก้มหัวขอโทษ รีบเอามันออกไปซะ ไปให้ไกลจนสุดขอบโลกเลยนะ"

"ครับ...ผมจะทำตามนั้น"

ชายหนุ่มเดินคอคตกผ่านผู้คนที่ยังคงส่งเสียงจ้อแจ้ไปจนถึงแผนกสังคมวางแผนเหล็กพิงกับตู้ล็อกเกอร์หลังโตะตัวเอง

มียามากิ ทาคุมิ เพื่อนร่วมรุ่นที่นั่งโตะข้างกันทำตาโต

"เฮ้ย นี่มันอะไร อย่าเอามาวางแถวนี้"

ยูโตะซึ่งกำลังเหนื่อยสุดขีดไม่มีอารมณ์จะฟังคำบ่นของเพื่อน ได้แต่นั่งลงที่เก้าอี้แล้วแหงนหน้ามองเพดาน

"ทนหน่อยแล้วกัน ฉันไม่รู้จะเอาไปไว้ที่ไหนแล้ว"

มียามากิมิโบหน้าได้รูป เขาใช้ดวงตาโปนโตซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่ไม่เข้ากันมองแผ่นเหล็กกับยูโตะสลบกันไปมา

"นี่มันแผงเหล็กกันถนนไซ้ไหม"

"คงงั้น"

"เอาของพรรคนี้มาไว้ที่กองบรรณาธิการทำไม เอาไปไว้ที่จ้อตรดข้างล่างสิ"

"เอาไปแล้ว แต่ลุง ปรภ. ไม่ยอม บอกว่าถ้าล้มไปโดนรถคาคิแล็กของท่านประธานจะทำยังไง"

"นายยังอุตสาหะแบกมาถึงที่นี่ได้อีกนะ พวกตำรวจอยู่กับเต็มไม่ใช่หรือ แถวนี้อยู่ใกล้ศาลเจ้ายาสุคุนีอยู่"

"ฉันโดนตำรวจเรียกถามสี่ครั้ง แต่พอฉันถามเรื่องสตักเกอร์หนักชูไม่กี่ทำหน้าเซ็งแล้วปล่อยตัวมา"

"นายนี่ดูเหมือนใจเสาะ แต่กล้าเอาเรื่องเหมือนกันแฮะ"

จังหวะนั้นได้ยินเสียงกร็วยกราดตั้งขึ้นจนกลบเสียงจ้อแจ้รอบข้าง

"ยูโตะ!"

เสียงแหบตืดในลำคอเล็กน้อย ได้ยินก็รู้ทันทีว่าเป็นเสียงหัวหน้ากองบรรณาธิการ

ชายหนุ่มรีบลุกขึ้น คว่าแผ่นเหล็กที่กำลังจะล้มได้ทันแล้วรีบวิ่งไปยังโต๊ะฝั่งตรงข้ามถัดไปอีกสองแถว

หน้าตู้ปลาเซทร้อนมีโต๊ะของระดับรองหัวหน้าวางเรียงเป็นกลุ่มหันเข้าหากัน ส่วนด้านในมือยูโตะหนึ่งระดับลายไม้ ลักษณะคล้ายโต๊ะผู้บริหาร

ชายร่างผอมผอมขาว ดวงตามีพลังนั่งอยู่บนเก้าอี้หนังมีพนักเท้าแขนคือโอจิโนะ โคโย หัวหน้ากองบรรณาธิการ

พอเข้าไปใกล้ก็เห็นโอจิโนะหันหลังให้ เขากำลังตะโกนดูใครบางคนอยู่

"เกรงใจกันหน่อยสิ เอาที่ก้นถอยหลังไปอีก"

ดูเหมือนบรรยากาศตึงเครียดในกองบรรณาธิการจะไม่ใช่เพราะงานยุ่งอย่างเดียวเท่านั้น กลุ่มโต๊ะแถวริมหน้าต่างหายไป เลยมีคนเอาที่ก้นมาถ่างที่ว่างตรงนั้น

คนที่โผล่หน้าออกมาให้เห็นอยู่อีกฝั่งเป็นพนักงานหนุ่ม เขากำลังแบกป้ายขนาดเท่าตัวจริงของลีซึมิยะ ฮารุอิ ตัวละครในการ์ตูนแอนิเมชัน

"พื้นที่เจ็ดเมตรจากหน้าต่างเป็นส่วนของกองบรรณาธิการผม เดี่ยวจะเอารูปปั้นทองแดงอิวานเกลียนมาวางอีก"

"จะบ้าอะไร" โอจิโนะสบถ "ที่นี่ไม่ใช่สนามเด็กเล่นนะ"

"ถ้าคุณมีปัญหาเชิญไปบอกท่านประธาน..."

"ก็ได้ ตามใจ แต่ห้ามเอาโปสเตอร์อะไรมาติดที่ก้นฝั่งนี้ละ"

โอจิโนะหันหน้าพูดคุยกับกลับมา ยูโตะจึงถามขึ้น

"มีอะไรครับ"

ผู้เป็นหัวหน้าบ่นอย่างไม่สบอารมณ์

"ต้องลดค่าใช้จ่ายเพราะยอดขายลดลง เลยต้องย้ายคนไปแผนกอื่นสิบคน แกมยังถูกพวก 'โซเน็นเอล' จ้องจะแย่งที่อีก"

"เป็นหนังสือขายดีของบริษัทนี้ครับ ช่วยไม่ได้"

18 แพ้มคตพิตวงของนักประเเมนอัจฉริยะ Q 1

"ไร้สาระ คาโตะคาเวะรายลับตาห์ต่างหากที่มีอุดมการณ์ หน้าที่ของพวกเราคือการทำข่าว การนำเสนอข่าวสารนี่แหละที่เป็นหัวใจที่แท้จริงของบริษัท ตอนนั้นเศรษฐกิจไม่ดี พวกผู้บริหารอาจหน้ามืดตามัวไปบ้าง พวกเราต้องช่วยกันทำให้พวกเขาตาสว่าง"

"จริงด้วยครับ"

"ยูโตะ" โอจินะชี้ปากกาใส่หน้าอกชายหนุ่ม "เรื่องสตีกเกอร์นักซูโม่ล่ะหวังว่าคงมีความคืบหน้านะ"

"เอ่อ ครับ ผมได้ตัวอย่างมาแล้ว"

"งั้นรีบเอาไปให้นักประเเมนดูแล้วถามความคิดเห็นมาซะ บอกไว้ก่อนว่าถ้านายเขียนข่าวมาแล้ว เนื้อหาเลียนแบบพวกสื่อบุพิเศษที่ออกโทรทัศน์ไปแล้ว นายไม่รอดแน่ แล้วก็อย่าให้ 'ฟรายเดย์' แซงหน้าล่ะ"

"ฟรายเดย์?"

"เห็นว่าฟรายเดย์กำลังทำสื่อบุข่าวเรื่องสตีกเกอร์นักซูโม่อยู่เหมือนกัน กำหนดออกวันนี้ แต่ยังไม่เห็นมีวางตามแผง บางทีทางนั้นก็ชอบเลื่อนเวลาพิมพ์ออกไป เพื่อจะได้ข่าวใหญ่มาทันในวินาทีสุดท้าย คงวางขายภายในกลางวันนี้ แต่ไม่น่าจะมีอะไรน่าสนใจ นายรีบไปหาความจริงที่ทำให้โลกตะลึงมาได้แล้วกัน"

"ความจริงที่ทำให้โลกตะลึง? อะไรครับ"

"นายนั่นแหละมีหน้าที่ต้องไปหามา ไปสิ ความจริงอะไรก็ได้ที่จะช่วยเพิ่มยอดขายนะ ถ้าไม่มีข่าวลง นายโดนย้ายไปทำ 'กลอนสั้นรายเดือน' ไม้ก็ 'ทุกวันคือการค้นพบ' แน่"

"งั้นขอเป็น 'ทุกวันคือการค้นพบ' นะครับ"

โอจินะทำหน้าที่เรียกดว่าเดิม

" 'กลอนสั้นรายเดือน' ยังมีตำแหน่งว่างอยู่"

"ผมจะรีบไปหานักประเเมนเดี๋ยวนี้ครับ"

ยูโตะโค้งคำนับผู้เป็นหัวหน้าหนึ่งทีแล้วรีบกลับไปโต๊ะตัวเอง

หน้าที่ของพวกเราคือการทำข่าว การนำเสนอข่าวสาร...ทำเป็นพูดดี

อย่างนั้นอย่างนี้ สุดท้ายก็หวังแต่ยอดชาย

แต่มันก็เป็นเรื่องช่วยไม่ได้ เพราะเกิดนิตยสารต้องปิดตัวขึ้นมา ไม่รู้ว่าเขาจะโดนย้ายไปอยู่แผนกไหน ถ้าโชคไม่ดีอาจไม่ได้ทำงานเกี่ยวกับนิตยสารเลยก็ได้

ขณะชายหนุ่มกำลังจะนั่งลง มียามากก็หมუნแก้อื้อหันไปจ้องแผ่นเหล็กด้านหลังอยู่หลายที

"สตีกเกอร์นักซูโม่หรือ แต่มีใครแก่งเอามาติดเล่นมั้ง"

"อาจใช่" ยูโตะนั่งลงแล้วเปิดคอมพิวเตอร์ "บางคนก็บอกว่าเป็นกราฟิตี้ประเภทหนึ่งเหมือนที่เห็นได้ทั่วไปที่นิวยอร์ก"

"กราฟิตี้?"

"ที่ขีดเขียนเล่นตามกำแพงไงละ สมัยก่อนยานโซโฮออกจะดังเรื่องนี้ คนวาดเขียนกราวว่าเป็นศิลปะร่วมสมัย แต่สำหรับทางการแล้วไม่ต่างอะไรกับการก่ออาชญากรรม"

"พวกที่เอาสีสเปรย์มาพ่นตามประตูหรือกำแพงนะหรือ"

"ไม่ใช่แค่นั้นหรอก เมื่อไม่กี่ปีมานี้ที่เยอรมันก็นิยมเอาสตีกเกอร์มาติดเป็นศิลปะบนกำแพง สตีกเกอร์นักซูโม่อาจได้รับอิทธิพลจากพวกนี้ก็ได้"

"ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ไม่มีอะไรน่าสนใจเอามาเขียนชวานะสิ"

จริงอย่างที่ว่า แต่เป็นอย่างนั้นก็ช่วยไม่ได้ เพราะยูโตะไม่เคยคิดบิดเบือนความจริงเพื่อเขียนข่าวให้หวือหวา ถึงจะต้องโดนหัวหน้าบ่นก็เถอะ แต่ก่อนอื่นเขาต้องรีบหารายละเอียดเกี่ยวกับสตีกเกอร์นักซูโม่ที่เต็มไปด้วยปริศนาให้ได้ก่อน

ชายหนุ่มเปิดแฟ้มเอกสารที่รวบรวมรายชื่อนักประเเมนไว้

จังหวะนั้นมียามากก็พุดขึ้นมาพอดี

"อ้อ เกือบลืมไปเลย นักประเเมนภาพวาดที่นายหวังพึ่งอยู่ที่อะไรนะ คุณนากาอิหรือเปล่า เขาโทรมาปฏิเสธว่างานยุ่ง"

ยูโตะถึงกับอึ้ง

"อะไรกัน ไหนตกลงว่าถ้าเอาตัวอย่างไปแล้วจะดูให้"

20 แป้มคดีพิทวงของนักประเณินอัจฉริยะ Q 1

"ยังมีคนชื้อยาสุโคจิ คนชื้อนากาจิมะ กับนักประเณินชื้ออะโตก็ติดต่อ มาบอกว่าชื้อถอนตัว"

นี่มันอะไรกัน ยูโตะจ้องมองรายชื่อบนจอคอมพิวเตอร์แล้วพูดไม่ออก นักประเณินที่คิดว่าพอจะฟังได้ทุกคนกลับแสดงเจตนาปฏิเสธ

นักประเณินมีชื้อเสียงส่วนใหญ่มักจะปฏิเสธการประเณินมูลค่าสิ่งของ ที่น่าจะเป็นข่าว เพราะหากผิดพลาดแล้วถูกหยิบยกมาเป็นข่าว ตัวเองจะตก เป็นเป้าถูกลังคมวิจารณ์

แยแล้ว

ชายหนุ่มเปิดอินเตอร์เน็ตแล้วพิมพ์ชื้อความต้องการค้นหาไปว่า 'นักประเณิน' ที่สำคัญ กำหนดปิดต้นฉบับคือวันนี้ ต้องเป็นคนที่ยอมชื้อให้ ทันทีโดยไม่ต้องนัดล่วงหน้า แต่จะให้ไปหาไกลๆ คงไม่ไหว ถ้าเป็นคนที่ อยู่แถวนี้ได้ก็ยิ่งดี

เขาเพิ่มคำสำหรับใช้ค้นหาไปทั้งที่รู้ว่าคงไม่เจอง่ายๆ

'รับงานทันที แถวฮิโตะบาชิ'

ผลการค้นหาปรากฏบนหน้าจอ ผลที่ได้ส่วนใหญ่มีค่าที่ไล่ลงไปก็จริง แต่ กลับไม่ค่อยมีความหมายอะไรจำพวก 'รับจัดหานักประเณินอสังหาริมทรัพย์ สำหรับดูแมนชั่นเพื่อการลงทุน' 'ไปรับงานแถวฮิโตะบาชิได้'

มีอยู่คำหนึ่งที่สะดุดตา ยูโตะอ่านออกเสียงตามทีเห็น

"นักประเณินหลากหลาย Q?"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)